

ТАНЦЬОРКА

Отнеха ме от хралупата зелена малко бебе.
Потънало в зимен сън. Продадоха ме скъпо.
Купиха ме на безценица.
Свириха ми на гусла смугли мъже.
Пееха ми жени с бляскави обеци, напукани пети,
разпрани дайрета.

Прокудени в измислени гори пищяха
сестрите ми пухкави сред планински звезди,
разбудени от мечешкия сън.
Ревяха майките ни. Ечаха просторите.

Ехтеше всемирът под острия остен!
Ехтеше!
Под лапите ехтяха подножия
на високите планини жарава,
при звъна ръждив на халката метална,
прободена на ноздрата ми влажна.

През струните изнемощели на цигулката,
лъкът изтръгна от душата ми стон на утеха -
момиченце се завъртя
с подрънкващи гривни в танц омаен,
показвайки ми всяка стъпка:
Мечко моя! Красавице мечко! Танцувай божествено!
Танцувай!
Гладна даде ми последната си троха,
кора засъхнала от пек слънчев -
обич от душата си - сълза.

И в сърцето си долових смут на жалост и обожание,
и обещах: Ще танцувам!
Ще танцувам! С танца си това дете да
нахраня!